

181

цар Асен

~~След това~~, след неделата на мирносците.

Един по един те сядаха по местата си, в ниските кресла от ^{Таму} ~~тук~~ гладък ^(материал) орех. Царският престол беше от позлатено сребро, обсипан с бисер. Двата му крака наредобавяха лъвски лапи. От отворените прозорци лъхаше благоуханието на царските градини. Най-последен мина ^{върху} подвижния мост болярът Иванко. Не само държавните, но и неговите ^{не} собствени грижи покриваха бистрото му чело с ^{необитайки} ~~материални~~ бръчки. От ден на ден дълговете му растяха и бедните приходи от прониитството в Селви едва стигаха да покрива лихвите и дребните си домашни разходи. Да се оплаче на Асена вече не смееше. Оставаше само едно - да се ожени за Слава и да поиска нови земи и облаги.

Като ^{к/} ~~мичавали~~ ^{бързо крачещи} през посипаната с дребни плочи пътека, която водеше за портата на палата, той зърна през един храст от трендафили някаква тъмнокоса глава.

Очите му ^{алчно} ~~блеснаха~~. Той се огледа и зави по една малка сочна морава. Момата извика от радост и уплаха, като зърна пред себе си снажния хубавец.

- Иванко, какво правиш тук?

Тя разхождаше малката Мария. Високата ѝ снага беше малко измършавяла, руменината по бузите ѝ избледняла.

- Добре, че дойде, - каза шептешком Слава. - Имам да ти казвам нещо. Асен иска да ме даде на Червенския кефалия.

Иванко се намръщи.

- Какво? Оня ниския ли? Че за тебе ли е той?

Момата наведе глава.

- Богат бил, добър бил... Няма да иска голяма прикия и зестра. След битката - дано Господ ни помогне! - иска да стане сватбата...